

WEEBER Luca Borbála

Titkos napló a 2017-es Szöveggyárból

Július 3.

Hatkor kelni akkor is nehéz, ha épp nem iskolába készül az ember — ennek megfelelően kelően álmos fejjel érkezem meg a pályaudvarra, ahol rögtön kiszúrom Köröstyös Gergő haját. A társaság hamar összeverődik, mind ismerjük egymást előző táborokból, így a vonaton már magasröptű témákról folyik az értekezés, kitárgyaljuk Kamilla szokatlan alvási szokásait és mind egyetértünk abban, hogy Esterházy Péter lett volna a tökéletes köztársasági elnök. Miskolcra érve tovább bővül a létszám, majd a Kedves villamossal érkezünk meg a Vasgyárhoz. Sokan már ismerősek itt, én még kissé megilletődötten ácsorgok a kapuban, de a többiek lazasága és a hely szelleme segít hamar feloldódni. Lepakolunk, aztán a hangárban ücsörögve irigykedünk a *badass* kissrácokra, akik látszólag minden félelem nélkül száguldoznak rollereikkel a pályákon, és már most sokkal vagányabbak, mint mi valaha leszünk. Összeáll a kéziratfal, majd terepbejárásra indulunk. Számomra ez a nap egyik legmeghatározóbb pontja, de ezt úgyis csak az értheti, aki járt már itt, *Az éhezők viadalát* és *A fehér királyt* egyszerre megidéző romok között. Megismerkedünk a *ponyvaflow* kifejezéssel, amire Eszti tesz definíciós kísérleteket. A nap első előadását Korpa Tamás tartja, majd Gaborják Ádám műhelyszemináriuma következik, aztán átvonulunk az *Öntöd-ébe*, a Szöveggyár másik kultikus helyszínére. Itt megismerjük Ancsát, Miskolc és talán a világ legangyalibb pultosnőjét, majd viták irodalomról és politikáról, dübörgő zene, egymásra találások, szivacstenger, és a napot hajnali négy körül Kamilla komoly kérdéseivel zárjuk félelmekről, hagyományról.

Július 4.

A késői (vagy inkább korai) ágyba kerüléshez képest meglepően frissen ébredek, így Anettel időben érkezünk Bukowski *Törzsvendég* című filmjére. Legtöbben csak dél körül kezdenek ébredezni, de kettőkor már mindenki részt vesz Jenei László előadásán Camus-ról és prózáról. Ezután kabai lóri műhelyfoglalkozása következik, ahol feladatot is kapunk: mindenkinek visszautasító levelet kell írnia saját magának egy tetszőleges folyóirat nevében. Itt mindenki kiéli eddig titkolt mazochista énjét, csak úgy röpködnek az oltások, önkritikában nincs hiány. Vacsora, *Öntöd-e*, majd ez az este is beszélgetéssel, énekléssel, trAnzKaPHkával ér véget.

Július 5.

A harmadik napon már reménytelennek érzem időben felkelni a filmhez, így a boltban szerzett, kincset érő jegeskávéval csak jóval 11 után botladozunk le az asztalokhoz. Utólag ez jó döntésnek bizonyul, ugyanis a nap folyamán agysejtjeink erősen igénybe vannak véve: Nyilas Atilla *Sakkvakság* című előadása után az adott témában kell verset írunk, Sopotnik Zoltán pedig egy még összetettebb feladattal áll elő: monológot kell készítenünk (1) egy idegen szemszögéből (2) egy szabadon választott író stílusában, (3) benne egy hatalmas közhellyel/képzavarral (4) és a „balesetelhárítási műszaki zsebkönyv” kifejezéssel. Mindkét feladat várakozásokon felül sikerül, így nyugodt lélekkel ücsörgünk utána a síneken, majd a szokásos túra után újabb kihívás: kötött formájú versben kell Ancsától italt kérni. Ennek már hagyománya van, és közben megérkeznek a veteránok is, így végre teljes a társaság. Heves viták folynak az írók és olvasók szerepeiről, politikáról, az értelmiség felelősségéről. Közben lóri megkérdezi, hogy állok a naplóval, és mivel az első dátumot már felírtam, azt mondhatom, már elkezdtem. A kapuzárást majdnem lekésűk, de azért csak visszajutunk valahogy és a kemény mag reggel hatig bírja, aztán rövid dilemma után átkényszerülök a mentorszobába, ahol a Csanád által kiadott meghatározhatatlan hangok ringatnak álomba, a naplóírás pedig — mint nálam minden határidős feladat — az utolsó pillanatra marad.